

Any II - Núm. 45

2 octubre 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp. a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

— Niña, contigo pan y cebolla.

— Sí? i encara potser pagant jo, oi?

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

Carrer de Fernando

- Núm. 1. Articles de viatge i caça - Beristain i Companyia.
 » 3. Articles Fotogràfics. - Kodak, S. A.
 » 5. Paraigüeria. - A. Hernández.
 » 5, 2.º Odonòleg. - J. Llet.
 Núm 7. Farmàcia «La Estrella». - Successor d'Escibà.
 » 7. Objectes d'Art. - A. Veciana.
 » 7. Sombrereria. - Tusell.
 » 9. Camiseria. - E. Matacàs.
 » 11. Joieria i Relotgeria. - Francesc Correa.
 » 13. Bomboneria Ribera. - Frederic Ribera.
 » 13. «Aigua Neta».
 » 13. Compra i Venda de Joies.
 » 15. Armeria. - Laplana i Companyia.
 » 17. Sombrereria. - Lod.
 » 17. Sabateria. - J. Cervera i Fill.
 » 17. Relotgeria. - Anfruns i Fill.
 » 19. Vidua i Fills de Meneses.
 » 19, 1.º Empresa N. de Terres. - Anselm de Riu (Gerent).
 Núm 19. Joieria Vienesa
 » 21. Articles d'Esport. - Tapbióles, Pirretas, S. en C.
 » 23. Articles d'Esport. - Eduard Shilling, S. en C.
 » 25. Joieria. - Bijoux Chic.
 » 27. Articles de Fantasia. - Palais de Nouveautés
 » 29. Fàbrica de Sombreros. - Joan Prats.
 » 29. Articles de Pell.
 » 31. Roba Blanca. - R. Alaber i Piella.
 » 31 pral. Masclans.
 Núm 31. Ganiveteria. - Toll.
 » 31. Joieria i Relotgeria. - Gnmersind Cortés.
 » 33. Orfebreria d'Art. - A la Couronne.
 » 33. Ganiveteria. - American Machine.
 » 33. Quanteria. - Cermenyo Germans.
 » 35. Optica. - Ferran Arruga.
 » 37. Orfebreria d'Art. - Heydrich i Companyia.
 » 39. Calçat de Luxe.
 » 39, 1.º. Companyia Comercial Bancària.

- 39, 1.º. Sastre. - Lluís Pi.
 Núm 39. Capseria «La Bolso». - Jaume Ferrer.
 » 39. Dipòsit de la Societat de Caixes Invulnerables.
 » 41. Fàbrica de Gèneres de Punt. - Caleja Industrial.
 » 41. Aquàrium. - Institut Optico Oculista
 » 41 pral. Dentista. - Codina.
 Núm 41. Merceria. - Secundi Gorgot.
 » 43. Impremta i Llibreria de Montserrat
 » 43 i 45. Planxat Alemany.
 » 45. Joieria. - Camil Pomar.
 » 47. Teles. - Casa Trius.
 » 49. El Elefante. - Establiment.
 » 51. Camiseria. - R. Flotata.
 » 53. Sabateria. - La Internacional.
 » 53. Oficina. - Patenis i Marques.
 » 53, 1.º. Sastre. - M. Pujol.
 » 53, 1.º. Advocat. - Ramon Volart.
 » 53, 4.º. Antiga Casa Blondista.
 Núm 53. Aurigema. - Antiga Casa Canyedo.
 » 53. Uniformes Militars. - Pescador
 » 53. Perfumeria. - Massip.
 » 57. Caixes de Caudals. - Casa Manyach.
 » 57 pral. Sastria. - Oermà.
 » 57 entl. Segells per a coleccions. - Eugeni Lisch.
 » 57. Torrefacció de Cafè. - Momotombo.
 » 59. Exposició de Quadros. - Galeria Robira.
 » 59. Farmàcia. - Doctor Vellvé.
 » 61. Ferruqueria. - L. font.
 Núm 2. Companyia Segurs. - Oceania S. A.
 » 2. Agència Duanes. - Miquel Lerin Germans.
 » 2. S. A. de Segurs. - Anglo-Espanyola.
 » 2. Sastria. - Casa Soler.
 » 2. Orfebreria d'Art. - Miele i Companyia.
 » 4. Calçats. - «La Imperial».
 » 6. Relotgeria. - C. Vendrell.
 » 6. entl. Sastre. - T. Royan.
 » 8. Ortopèdia. - Sociedad Anonima Clansolles.

- Núm 10. Fàbrica de Xocolata. - Evarist Juncosa.
 » 10 pral. Francesc Layret.
 Núm 12. Objectes d'Art. - Esteve Correa.
 » 12. Perfumeria Gal.
 » 12. Dentista. - J. Niu.
 » 14. Vanos. - Clapés en Comandita.
 » 14. Bastoneria. - M. Fandos.
 » 14. Pasteleria. - Pagès i Rocafort.
 » 16. Hules. - Carreras, Dòria, Sociedad Anònima.
 » 16. Joieria. - Pere M. Palau.
 » 18. Juguets. - Francesc Aypuà.
 » 20. La Rosa de Oro. - Sucutora de Miró i Salvadó.
 » 22. Sombrereria. - Arnau, Sociedad Anònima.
 » 24 i 26. Bas i Tarrida.
 » 30 pral. Unió Gremial.
 » 30 entl. Modes. - Vogue.
 » 30 entl. Confeccions. - Regàs i Fàbregas.
 » Articles per a viatge. - E. Louve.
 Núm 30. Fàbrica i magatzem de Relotges
 » 30. Vanos. - Casa Nou.
 » 30, bis. Tapissaria i alfombres. - G. Calvet.
 » 30 pral. Sastre. - Iglesias.
 Núm 32. Loteria i Tabacs.
 » 32. La Villa de Parà. - Muller i C.
 » 32 entl. Panyeria. - Valentín Soler.
 Núm 34. Portes d'Acer. - A. Santamaria.
 » 34. Institut Musical. - Academia Ardeval.
 » 34. Fotogravats. - Calbó.
 » 34. Sastria. - V. Cunill.
 » 36. Cristalleria. - Grifé & Escoda.
 » 38. Màquines de cosir. - «Singer»
 » 40. Fàbrica de Flors. - A. Savall.
 » 40. Joieria d'Oms.
 » 42. Sastria. - New York.
 » 44. Joieria i Plateria. - Carreras.
 » 44. Corones i Plomes. - Belou,
 » 46. Camiseria. - Maties Magrinyà.

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

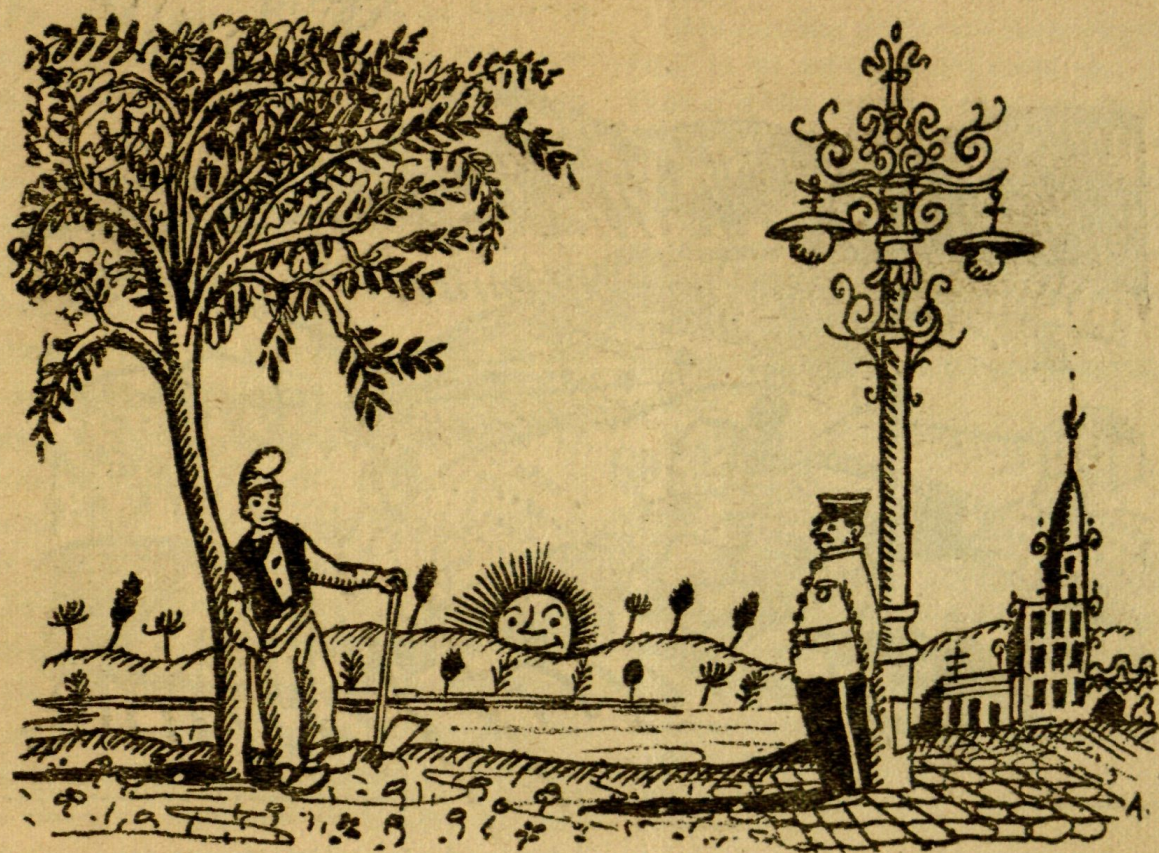
Anem recollint
borinots per

IGUALADA

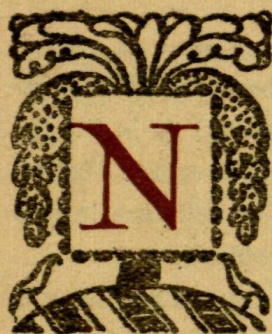
per fer-ne un bon número.

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

EL CAMP I LA CIUTAT

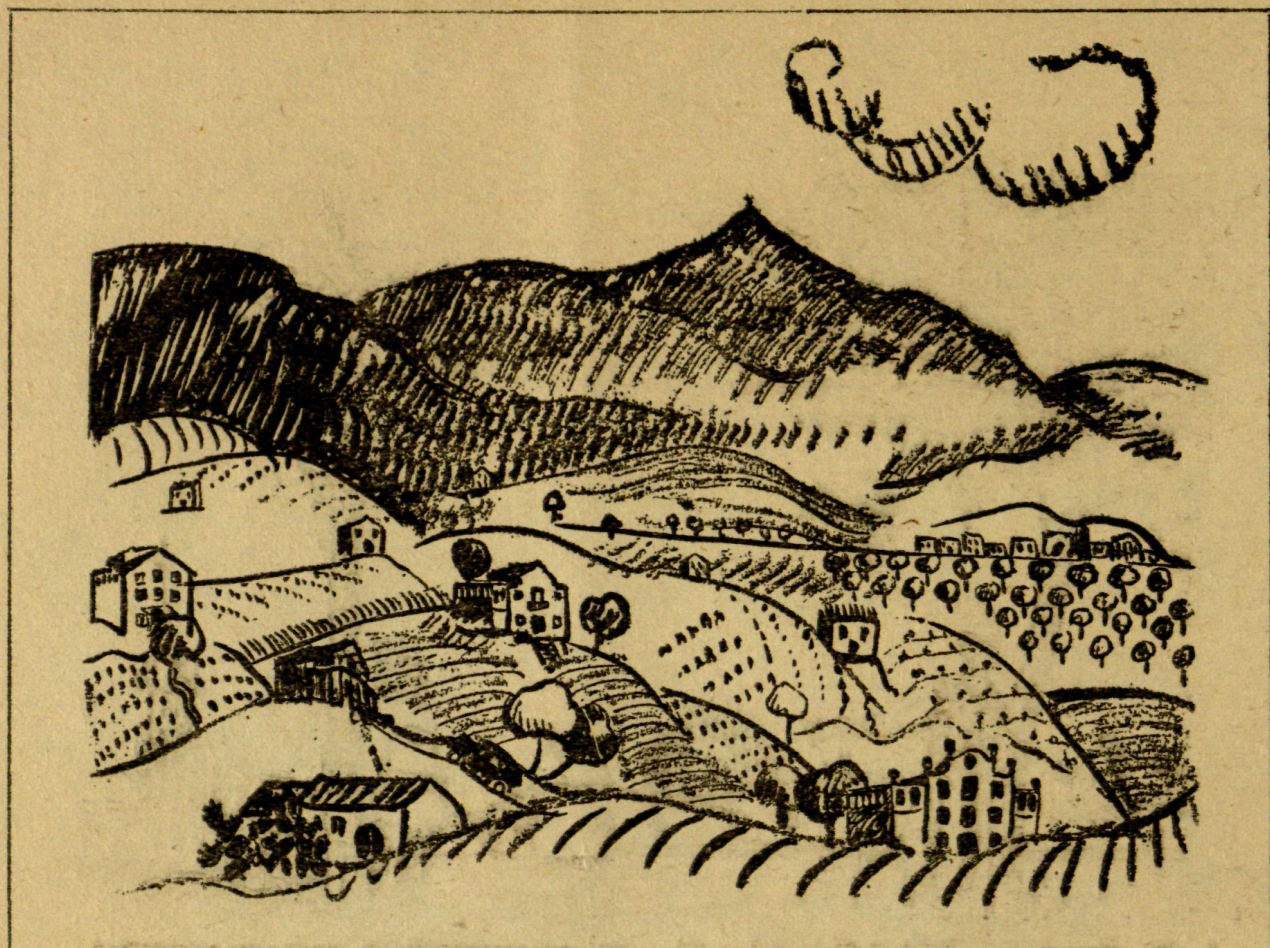
o' ens podem moure d'allò mateix: «roda el món, i torna al born». Ve un temps, cap allà al juliol, que tot és dir pestes de ciutat, que no s'hi pot viure, que un hom s'hi asfixia, que si ací, que si allà. I la gent de to (o que es pensa que és de to, o que pretén donar-se to) abandona la ciutat, trasllada la tenda al camp.

La gent de ciutat posada al camp s'estarrufa, mira de reüll i per damunt de l'espatlla els de ciutat que resten a ciutat. En les converses que tenen entre ells, els estiuejants—si és que en podem dir converses del badallar infinit de la colònia—, en les seves converses, sentireu que es burlen de tal o tal parent o conegut que no ha anat a fora. Quan el tornaran a veure per la Rambla o allà on sigui, faran com aquell qui no el veuen, se'n donarien de menys; els semblaria que tracten amb un pària.

Però... roda el món, i torna al born. Vénen les darreries de setembre, ve l'octubre, i la gent que blasmava de la ciutat davalla un altre cop a ciutat. Ara és molt possible que es posin a dir mal del camp, de la gent que hi viu, que si són uns bruts, que si són uns deixats, uns garneus, en una paraula, uns pagesos; i repareu que quan pronuncien el mot de pagesos, uix! fan una ganyota de fàstic suprem... I, tal vegada, els seus pares foren porquerols o femetaires; i ells mateixos no tenen gaire més animeta que per fer el tifa en qualsevol passeig, comprar bombons de mig preu, llegir quatre bestieses, i contar arguments de pelli-cules.

Què voleu! Tot plegat això no és més que genteta. El camp té les seves virtuts, la ciutat té la seva magnificència.

Anem a ciutat. L'hivern ens hi convida. Tornarà el temps de la florida. Aleshores tornarem al camp; i hi farem el gran carnestoltes dels trastos vells.

EL BOSC DE VALLS

XIII de «Bibliografia dels llocs
d'estiu de Catalunya»

A Valls hi ha una partida del terme que en diuen "el bosc" per antonomàsia. Compreneu, tot seguit, que es tracta d'un lloc per passar l'estiu. Us imagineu, naturalment, unes boscúries superbes, on el sol a penes penetra, on la lluna té el seu llit regalat, on el rossinyol té el seu reialme, on la fresca té el seu punt de partida, on les fonts canten i canten. Fareu molt bé d'imaginar-vos-ho així; i, per més que imagineu, mai la vostra fantasia no arribarà a allò que és la realitat. Si, efectivament, teniu ganes de trobar un bosc així, us l'haveu de forjar en el vostre cervell... perquè a Valls no hi és. "El bosc de Valls" no és tal bosc!

Com!... Què voleu: Misteriosos profunds sentits de les paraules. I no fóra mal consell que per

entendre-us amb la gent que sojorna al "bosc", és a dir al "bosc que no és bosc" de Valls, prenguéssiu abans un novell diccionari de la llengua catalana, que segons sembla, està acabant d'enllestir el senyor Dasca de Valls, en col·laboració amb el Set-tombs, de la mateixa població.

Perquè, per exemple: què enteneu per "casa"? una casa, no? i per "bosc", un bosc, oi?... Doncs aquí està: un bosc en el bosc (?) de Valls, no vol dir un bosc, vol dir una casa. Per això sentireu expressions com aquestes:—"Dinar, vam dinar sota la parra; però sopar, al bosc."—Que és estrany! pensareu: allò escaient fóra dinar en ple bosc, sopar al capvespre, sota la parra. Això és enraonat!... Vaja que, tanmateix, a Valls són uns...

Ei!... poc a poc: és veritat que, segons sembla, hi ha una bona rècua de nyebits al "bosc" de Valls; però aneu en compte amb les paraules! Tingueu present que "bosc", a Valls, vol dir la

casa; i aleshores trobareu molt enraonat que hom dini sota la parra i que hom esopi a dins de casa.

Per veure l'esplèndid panorama del "bosc" de Valls no hi ha com pujar al campanar. Ah! el campanar de Valls és altíssim, més alt que no el campanar de Reus, ben bé tres travessos de dit més: això està constatat matemàticament, químicament i biològicament: ara només manca constatar-ho exactament; per fer-ho serà designada una Comissió mixta.

Però el "bosc" de Valls es veu de per tot, fins de la "Font freda", a mitja vessant de Miramar, la muntanya alta que hi ha al fons del dibuix. De darrera la Falsa Braga de Tarragona també es veu el "bosc". I n'hi ha que assegurin que es veu àdhuc de Mallorca estant.

En fi, amb el "bosc" passa una mica allò que passa amb les xiques de Valls. Les xiques de Valls —diu— són les més boniques del Camp de Tarragona; les xiques del Camp de Tarragona són les més boniques de totes les contrades de Catalunya; les xiques de Catalunya són les més boniques d'Espanya; les xiques d'Espanya són les més boniques d'Europa; les xiques d'Europa són les més boniques del món... Doncs les xiques de Valls són les més boniques del món.

També, en certa manera, el "bosc" de Valls es veu de tot el món.

.....
.....
.....

TITUS LIVIUS

VUITS I NOUS

A l'Ajuntament la "Sociedad Protectora de los Animales" presenta un interessant document relatiu al tracte dels gossos.

Ja torna a estar oberta la Universitat.

En què es coneix: en què hi ha més cultura?

O en què les cases d'empenyoraments comencen la temporada bona?

Abans ho coneixíeu per les bronques, gatzares

i bufetades, i garrotades. Ara, fins els estudiants s'han tornat rosa-mel.

Llegim:

"Una asamblea de perros.—Anuncióse días pasados en los periódicos que cierta gran empresa cinematográfica entregaría una prima de diez pesetas a todo propietario de un perro que no tuviera inconveniente en hacer figurar a su animalito en una película en preparación. Al día siguiente, más de un millar de personas acudieron con sus perros, que pronto entablaron numerosas batallas, extrañados de verse en tan original asamblea, discutiendo a mordiscos su derecho a figurar en la película."

Sí, vaja: es veu que tots hi volien part.

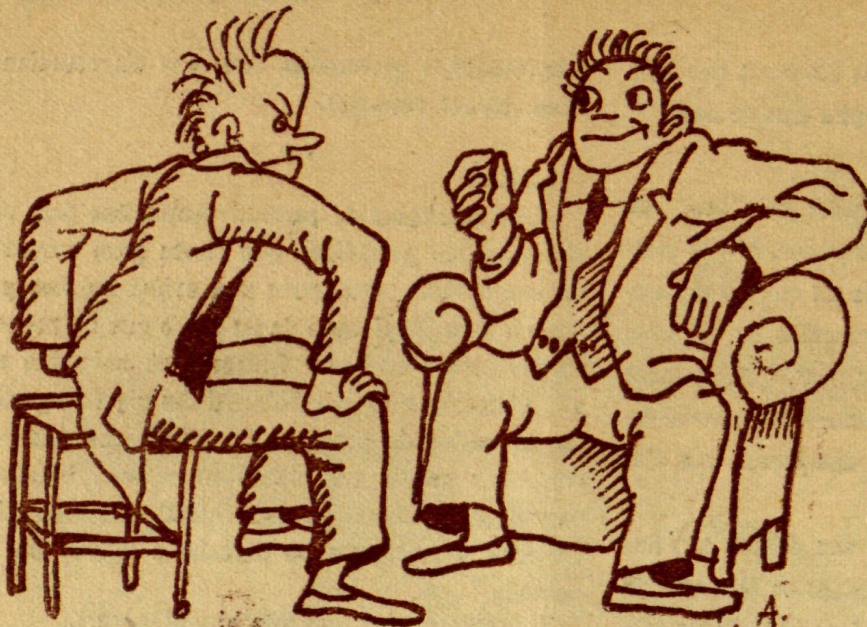
La solució a la nota sitgetana del número anterior és: "Olla nova".—A tall de circular s'està també repartint a la Bella Subur uns volants que diuen: Julià 25.000—Duran 4.000.—Pepe Suñé no començarà sense que es disposi abans al Banc 1.000 pessetes.

GENTILESA

—Vas massa carregat, Martinet. Deixa'm el paraigua, que sempre t'allaugeriré poc o molt.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

—Què et sembla: a un que hagués pres un rellotge i un paraigua, quina pena haurien d'imposar-li.

—.....?

—Cadena temporal, home.

—.....?

—Evident: la cadena, pel rellotge; pel paraigua, el temporal.

Un cas de poca memòria

(D'una antologia d'humoristes anglesos)

W. PETT. RIDGE

HEU'S aquí una historieta destinada a demostrar-nos que si bé cal conrear la memòria, tal com recomanen les plomes autoritzades, i els grans diaris, cal també que els remeis propulsors d'aquells, els límits dels quals ultrapassen tota memòria establerta, per tal que els abusos d'un deplorable estat de coses...

L'autor, molt a desgrat seu, s'ha fet un embull d'argument, i prefereix anar al gra. Fets i res més.

Ella es deia la senyoreta Beceroles. No oblideu això. Si mai la trobéssiu, és bo de conèixer el seu nom, perquè ella l'ha oblidat totalment.

La senyoreta Beceroles era nada a... (ella no se'n recorda). D'altra banda, aquest és un cas de poca memòria molt sovintejat entre les dones que passen de... diguem dels nou anys.

Una de les seves particularitats era no tenir passat... Felic, senyoreta Beceroles!

—A vostè li plau bromejar—li digué un dia una de les seves amistats de Balneari.

—Pobreta de mi!—respongué ella.—Bé prou que ho voldria. De tot cor envejo les persones fàccies i de bones dites.

—Per què no posa en joc les que sent a contar?

—Perquè tinc molt mala memòria. No sé mai la darrera paraula. Vull dir que...

Sobtadament callà. Mogué el cap, com si volgués sorollar els seus records, i, sense assolir-ho, canvià de conversa.

Estimat lector d'aquesta faula: tu pots comprendre que aquesta qualitat (si en podem dir qualitat, de la senyoreta Beceroles) era una arma de dos talls. Perquè si bé és veritat que la senyoreta Beceroles ignorava els remordiments, també és veritat que no sabia cap dels encisos del passat.

Posem com exemple la història del seu "manguito".

En sentir els freds de desembre, la senyoreta Beceroles cuidà proveir-se als grans magatzems X. Una dependenta li demanà què volia. Ella no sabia què respondre. Però la dependenta, que sabia la seva obligació, telefonà a la cambrera de la seva clienta.

—Senyora, el què vostè necessita,—digué després—és un "manguito".

—Exacte! Un "manguito". Jo m'havia fet un nus al mocador, i me l'he deixat sota el coixí.

La senyoreta Beceroles escollí el "manguito" i passà a la Caixa.

En ésser al carrer, advertí que s'havia oblidat el "manguito" damunt el taulell. Tingué la sort de trobar-l'hi.

Al llarg del dia, ella oblidà, successivament, el "manguito":

Primer: a la Central de Correus.

Segon: a la butaca del cinema.

Tercer: a la pastisseria.

Quart: a la capella del Crist de Lepant.

Cinquè: a casa l'Abella.

Sisè: dins d'un taxi.

Aconsellada per la seva cambrera, la senyoreta Beceroles anà a l'Oficina Municipal d'objectes perduts, i fou una rara i felic casualitat que li tornessin el "manguito" oblidat dins l'auto. Això motivà que, en tornar a casa, fés a la seva cambrera l'elogi de la honestat dels contemporanis.

—Perdoni, senyoreta,—interrompé la cambrera:
—jo no veig el “manguito”.
—Déu meu!—sanglotà la senyoreta Beceroles!
—me l’he deixat a l’Oficina d’objectes perduts.

* * *

Cosa estranya; fou la cambrera qui arranjà el casament de la seva mestressa. El nuvi era un funcionari amb molt de temps per perdre.

La senyoreta Beceroles exultà. Dissortadament la felicitat la feia més desmemoriada, encara.

El dia del casament la senyoreta Beceroles anà a l’estació de França, i l’empleat refusà despatxar-li el ticket, per la excellent raó que ella no es recordava del lloc on li calia anar.

Al vespre féu confidència a la seva cambrera que no sabia ben bé si ella havia d’ésser la mariada, o la senyoreta de companyia.

Les conseqüències d’aquesta situació foren desastroses. La senyoreta Beceroles perdé el cap. S’oblidà de beure i de menjar. Caigué malalta, i li calgué cridar un especialista.

El metge receptà; però ella oblidà la recepta. Aquell mateix dia dinà al restaurant amb molta gana. Amb tanta disposició, que felicità l’amo del restaurant.

—Jo li ho agraeixo molt—digué aquell,—amb complida reverència.

—Si me’n recordo, tornaré; cregui que tornaré. Bona nit...

—Perdoni, senyora. Perdoni que li retregui un petit detall enutjós. Vostè ha de repassar el compte del dinar i...

—Dispensi, dispensi.

—Accepto les paraules... i el diner.

Malauradament, la senyoreta Beceroles s’havia oblidat del portamonedes. I, com si no fos prou, no recordava la seva adreça. Fou portada a la delegació de policia.

Una altra s’hauria ferit. Ella oblidà tots els incidents. Així ho manifestà als amics que l’alliberraren.

* * *

Ara cal que digui el detall més pintoresc de tota la seva vida.

Una de les seves ties, riquíssima i oblidada de tothom, morí. Els parents foren cridats. La senyoreta Beceroles digué que hi aniria. Però se’n oblidà, i la seva absència fou molt criticada. Digueren que no tenia cor, i que li estaria molt bé, si la tia l’hagués oblidada en el testament. La sorpresa fou molt grossa el dia de la lectura, a casa el notari, en assabentar-se, els presents, que la herència seria repartida, a parts iguals, entre tots els parents que no assistiren a l’enterrament!

ENTRE VEÏNES

—Ha vist, el pobre? L’ha mort l’apoplegia!
—Doncs què fa la policia?

Aquesta revelació fou sensacional. Quatre celibataris presents eixiren a corre-cuita. Un oncle veí els cridà a l’ordre, i restablí les regles del joc:

—Cal que tots quatre us poseu afilerats. Jo donaré el senyal amb un tret de pistola. El que marxi abans serà desqualificat.

Tal dit, tal fet. Els dos primers jugadors es des-pistaren. Els altres dos arribaren al mateix temps a casa de la senyoreta Beceroles.

—Estimada—digué l’un.

—Petita, bonica—digué l’altre.

—Seguin, seguin—respongué ella.—Reposin i diguin el què volen.

Els explicaren el sobtat impuls. La vida al costat de la senyoreta Beceroles els semblava la cosa més desitjada del món. Li pregaren que triés.

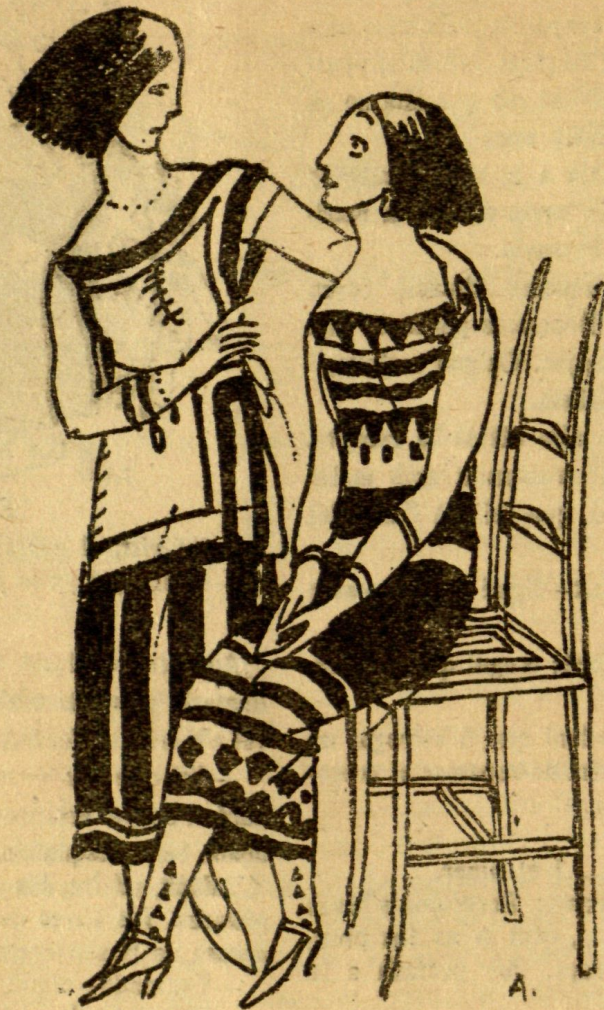
—Impossible—digué.—Vostès ja saben la meua malaltia, la manca de memòria.

Els replicaren que això era un encís més. Arribaren a plànyer les dames dotades de bona memòria.

—El més dolorós de tot—finí ella—és que no puc recordar-me si jo sóc casada. I, pitjor encara, no puc recordar si el meu marit, cas que en tingui, és mort o viu.

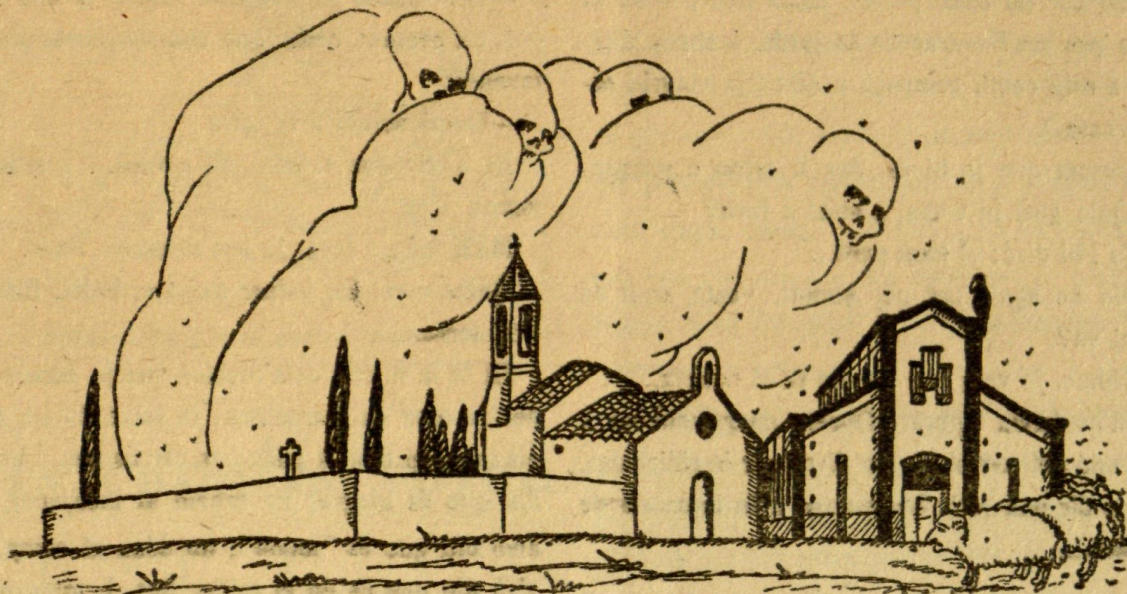
ADAPTACIÓ BARCELONINA DE...

(hem oblidat el nom!)

—Quina mena de marit et sembla que em convé?

—Deixa els marits tranquils. Un solter has de cercar.

FANTASIA SUBURENCA

*les pobretes animetes
fugen cap a les platgetes.*

ESCORRIALLES D'ESTIU EIG

EL DIUMENGE... A FORA!

VOSTÈ, home panxut, que quaranta anys ha que acana metòdicament betes i calicó, o bé pesa arròs i fideus; vostè que té una dona grassona i de bon veure, magatzem i pis amb aigua viva a Barcelona... ¿com és que va a fora els diumenges? Li ho demano per favor, home: què hi fa, vostè, a fora, en una casa com un cop de puny, amb estadants a sobre, a sota, a davant i als costats, lluny del carnisser, de la fleca, de l'estanc i de la església; que no pot donar un pas fora de casa sense ficar-se en la pols fins als genolls; que de dia no pot passejar-se, perquè el sol estabell, i de nit tampoc, per mor de la fosca i la serena? Vostè se'n va a fora amb la fresca i ha de carregar amb les claus de casa, amb la xocolata, amb cigrons, tal vegada emmetzinats, i fins peix... (no m'ho negui!) i fins llard... ho sé de cert...

Vostè ajuda a buscar estelletes per fer foc; pren xocolata en una cadira coixa, menja figues... i ja pica el sol.

Vostè ajusta els porticons i obre de bat a bat les portes del corredor... jo ho he vist.

Vostè va a missa torrant-se i en torna rostint-se. Treu el mocador d'herbes, se'l passa per cara i coll; tira sobre el llit l'americana, i diu allò de "és un gust estar a la fresca!" Però ho diu bufant.

Noia: que no està el dinar?

Vostè dina pitjor que a Barcelona, per aquella bàrbara costum que "a fora com a fora", "aquí, de qualsevol manera"; i, abans d'acabar de dinar, ja no pot més de son, de mosques, de brogit de criatures d'altre, i vostè, home panxut, entre mig de la florida i pròvida vegetació, símbol universal, immens i solemníssim del misteri de la vida, vostè es tira a jeure com un fardell i ronca, i ni tan sols s'adona que li ha caigut un sabatot!

S'aixeca amb la cara embotornada, es grata tot l'enorme cos, i dona quatre passos a les palpen-tes. La seva muller està, com tots els diumenges, a la galeria, espiant les veïnes.

Ja ha passat el dia! Perquè entre asseure's i allò de:—"ens en haurem d'anar";—"diumenge

EL LLIBRE DE LA TEMPORADA

La producció més exquisida i saborosa, en son
gènere, que ha sortit aquesta temporada
és— tothom ho diu—

LA VIDA DE LLATZER DE TORMES

El millor elogi és veure'l,
és tenir-lo i llegir-lo

EXQUISIT LLIBRE DE BUTXACA

Dues pessetes.

LA TROBAREU, ENTRE ALTRES,
ALS SEGÜENTS LLOCS:

A Barcelona:

Llibreria Italiana: Rambla de Catalunya, n.º 125.
Llibreria Verdager: Rambla del Centre, n.º 5.
Llibreria Francesa: Rambla del Centre, núms. 8 i 10.
Llibreria Puig Alfonso: Plaça Nova, n.º 5.
Llibreria Hereus de la Vda. Pla: Fontanella, n.º 13.
Llibreria Subirana: Portaferriça, n.º 14.

A Tarragona:

Llibreria de Ventura Altós: Baixada de Misericòrdia.

A Vilafranca:

Llibreria J. Alayo Claret: Angel Guimerà, 18.

A Igualada:

M. Jordana: Odena, 1.

hem de dur tal cosa";—"ei, tanca bé!";—"no et deixes pas res?"—s'acaba la tarda, i abans d'arribar a mig camí, comença a dir: "Ja voldria ésser a casa."

Suposem que ja hi és. Ara li torno a preguntar: Quin gust hi troba, a anar a fora?

—Jo l'hi diré: el meu pare...

—No ho agafi tan per amunt. Vostè, com és que hi va?

—Home, jo veig que tothom fa el mateix...

—M'ho havia figurat! Obeeix maquinalment a la pressió del costum, i, per disculpar la ridícula, gosaria dir que retia homenatge a la memòria de son pare...

... ..
... ..
... ..

* * *

—Déu els guard. Que no hi és el senyor Andreu?

—Són a la torre tots.

—Bé, tornaré un altre dia. Records.

Truco un altre dia. Ningú no em respon.

Torno a trucar, i una veïna surt a dir-me:

—Si cerca els senyors d'aquí davant, són a la torre.

—Mil gràcies.—Ja que tinc temps, m'arribaré a veure En Félix i la seva dona... Tampoc no l'ensopego... Són a la torre.

Trobo un conegut, i, tot saludant-me, em diu:

—Adéu: me'n vaig a la torre.

—Ei!—penso jo.—Aquest també té una torre?

—I, tot passant, sento que una senyoreta diu a un jovenet:

—Demà serem a la torre.

Es a dir que tothom va a fora... i tothom té torre!

Me'n vaig a fora. Ja sóc al carril. Pujo.

Quina sort! En baixar trobo el Fèlix. Em porta a la torre...

Hi té la meitat dels mobles que ja escassejaven per la casa de Barcelona; la torre és un primer pis que rep tota la pols dels carruatges, i per això diu que és alegre; no cabem al menjador, i per això diu que és "mono"; no dóna al camp, i per això diu que és en el millor lloc. I, tot explicant-me l'excel·lència de la "torre", m'acaba d'apesarar, dient-me:

—Es molt millor aquesta que la de l'Andreu!

* * *

No em parreu d'aquella gent que us convida un diumenge a la seva torre. Us dóna la sopa crua, us condemna a martiri de mosques, i us fa passar el dia explicant-vos la història de tres gallines, les vicissituds de sis mongeteres, les rareses de dos albercoquers, el preu del terreny i les picardies de l'Ajuntament.

Aquests no tenen casa a fora, sinó una mena de gàbia per caçar coneguts. Pobre del que hi cau!

X. (adp.)

JOSEP ROCA

— SOLINGEN — PARIS — BARCELONA —
NAVALLES I MAQUINES D'APAITAR ASSEGURADES : GANIVETERIA : TOLLADOR
: : : : : Taller d'esmolat tota mena d'eines : : : : :

Plaça del Pi, 3
(Casa fundada per R. Roca)

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

(Aquest número ha passat per la censura militar)

Els cadells volen fer la bona

TAL vegada hi ha algun lector que ignora què vol dir *fer la bona*.

Quan l'istiu dona la tombada, els ocells inofensius davallen cap al pla, fugint de l'alta muntanya. Llavors el caçador furtiu, els espera en els collets de pas amb les teles, o ramells amb creuetes enbescades. Això és anar a "fer la bona".

Sovint els amics de l'agrupació A o B organitzen una d'aquestes caceres, que la vulgaritat popular en diu fer la bona, amb l'objecte de fer un bon esmorzar.

La colla dels cadells són els socis d'una d'aquestes entitats de moda tan complertes en els pobles provincians.

Aquesta colla té acordat, per celebrar el seu cap d'any, anar a "fer la bona" ben esplèndida, servida pel Let, que té gran fama d'ésser el rei dels cambrers.

El President, dirigirà l'organització de la festa; i encara que no sigui bo per tirar les teles és tingut com a preferit per fer jugar l'enze.

Un altre senyor, cuidarà els reclams. I fent honor a la seva fama administrativa, s'ha compromès que la seva dona cogui l'esmorzar, però que li deixi les casseroles.

A un altre de la colla, diguem-li el senyor Marianu, li han confiat la confecció del pa, que ja sap que tots el volen de barra per ésser llur classe preferida. Ell, però, tot el sant dia va darrera del Joanet de la farina, perquè li prepari un gènere extra; encara que s'ho duia en secret, hom sap que els prepara una sorpresa; es tracta d'un biscuit nova invenció, fet amb castanyes de carreter.

Un altre company, diguem-li l'Antonet, regala el vi. Tenen acordat, que l'amaniment de l'esmorzar sigui fet amb oli, per repugnància al greix, o al llard, perquè tenen por que no sigui dels porcs, criats en les grans corts de la vila, i, com a previsors, saben fugir de les infeccions.

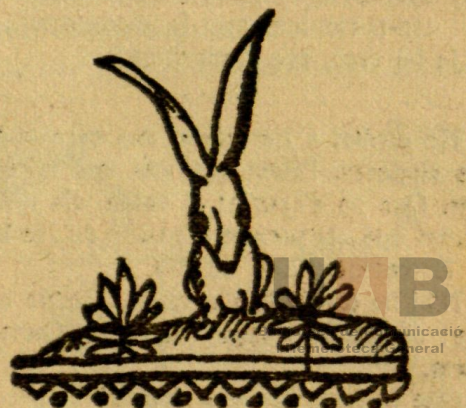
sempre està donant maltemps a les dones, perquè vol que el fassin quedar bé amb els guisats, que es confeccionen baix la seva direcció, i dona!, està tota marejada de tant fer córrer les casseroles.

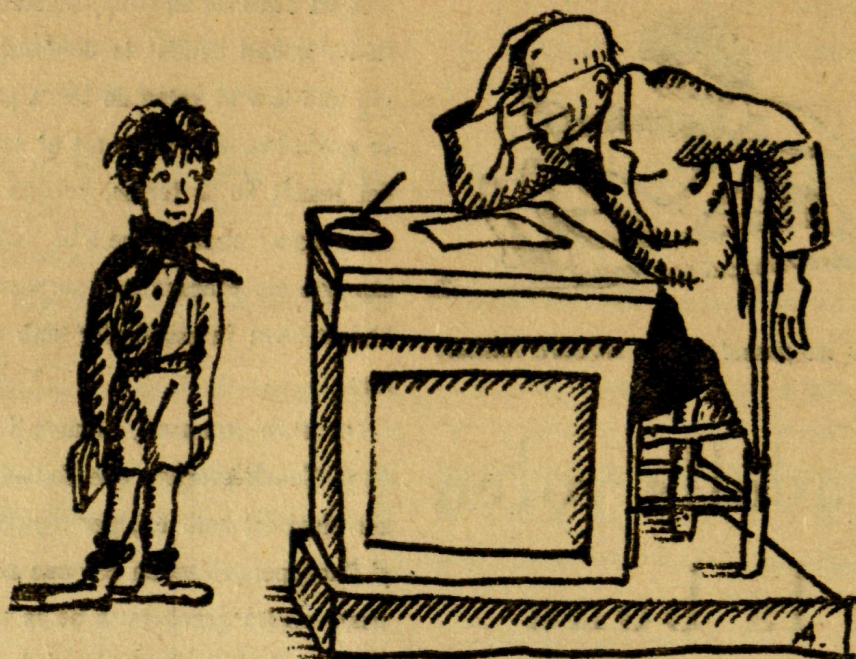
.....

Ja tenia raó En Tomàs Boix, que les dones són mestres en l'art de la xafarderia!

.....

ROGER DEL PUIG

EXAMENS D'INGRÉS

- A veure: el substantiu "pantalons" en quin número està: singular o plural?
—Barrejat.
—Què dius, ara, toca-campanes!
—Sí, senyor: al capdamunt és singular, al capdavant és plural.

SETS I VUITS

Llegim: "Inauguració del casino de La Garriga.
—Amb una assistència que esparverava, ha estat inaugurat aquest esbarjós casino, compost de planta baixa (per no pujar escales), amb electricitat, gas, aigües vives, aigües mortes, telèfons, telègrafs, radio-telefonía, garaix, estació de tramvia, estació sísmica, i confort."

Ho celebrem: ha estat constituït un grup de "conreadors de les Arts", que s'ha establert al carrer de Tantarantana.

Tan-ta-ran-tan, que les figues són verdes,
tan-ta-ran-tan, que ja maduraran...
Ja ho crec, que maduraran!

Ha arribat a Barcelona una caravana de turistes anglesos. Diuen que van una mica desorientats. Que no s'apurin; si volen, els direm un itinerari que els permetrà gaudir de les belleses de la Barcelona d'avui en dia.

N'hi ha un de ben senzill i que no es pot perdre: és Rambla-Plaça Universitat-Corts-Creu Coberta.

Que el facin: és una delícia!

A les penes... barrilades!

Acaba de sortir "Barrila deportiva", disposat a fer molt soroll, cada setmana.

Per fer barrila sempre serem amics.

El gran duc Ciril, con'—con', eh?—del difunt Zar, acaba de proclamar-se emperador de totes les Rússies.

Ve't aquí un altre que fa el granda.

Una munió d'homes, dones i criatures ha estat sorpresa "parlant amb els esperits".

Això s'esqueia en una lleteria, on per cert no domina l'esperit de vi, sinó més aviat el de l'aigua.

Ah! i aquesta lleteria es diu "El lirio". No ens sembla prou bé: millor fora "El delirio".

Un químic alemany (és clar, un químic ha d'ésser alemany) diu que arribarà un temps que l'home podrà alimentar-se de fusta.

Que ens perdoni el senyor químic, això no és res. Ja fa tempe que n'hi ha que s'alimenten de suro.

BOLETS!

Paisatges tardorals

MIREU que és prou, que cercar bolets sigui cosa d'apassionar! Com us ho dic; és el punt flac de molts.

Pertocant a mi, us puc dir que, per gust, no m'alçaria per abastar una figa, d'aquelles que són tot sucre, ni que estés a punt de caure de la figuera; ni gotimaria d'un pansalet, daurat i transparent, enc que el tingués a tret de ma; ni tan sols —ho voldreu creure?— em prendria la molèstia de pelar un sucós préssec, dels que tenen el toc de vellut i el borrisol de cara de donzella de quinze anys.

Ara bé; agafar el cistell i un bon gaiato, anar al bosc a regirar arrelgues, i barallar-me amb les ginetes, tanmateix, és una altra cosa!

No sabia com dir-vos la voluptuosa sensació que em produeix el remenar la fionja molsa humida encara per les darreres pluges, embotida pels bolets que l'alsapremen per la part de sota.

El bon boletaire presenta característiques especials. Es com si diguéssim un bon home, d'aquells que en tot l'any no es mouen els vespres de casa, però que en ésser a les vigílies de Nadal, res no pot detenir-los l'irresistible desig de jugar-se quelques pessetes a les taules del "quinto"

En conec un, d'aquests boletaires,—diguem-ne professionals—que és de temperament reservat (principal condició del bon boletaire); parla poc, i, en fer-ho, us diu poques paraules per minut.

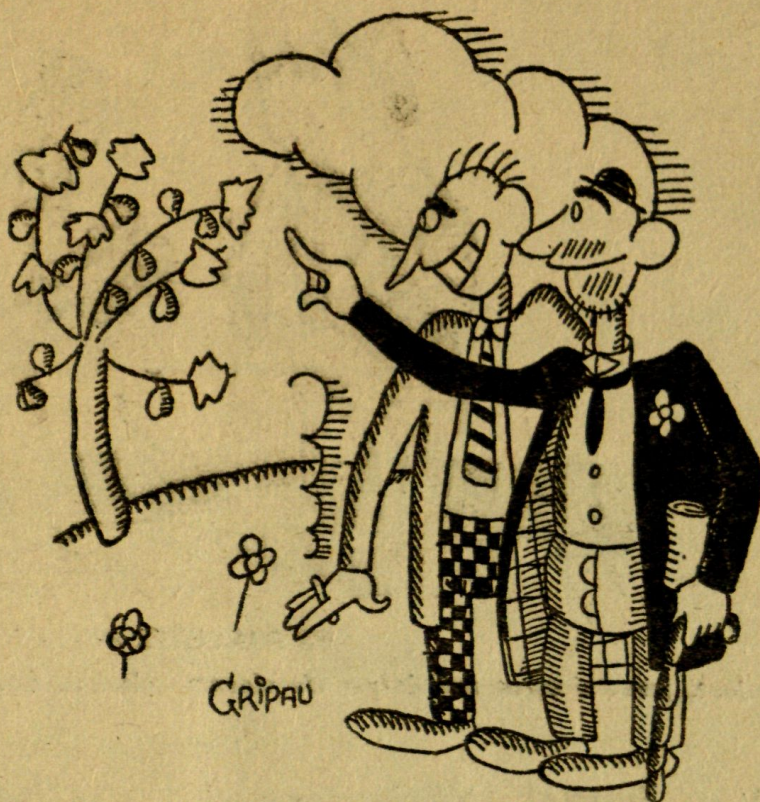
Veuríeu-lo, silenciosament, acotar-se, posar els dits en forquilleta cap en l'aire i, au, un al cistell; un altre! a fer-l'hi companyia: després, cinc, mitja dotzena!, d'aquells rovellons que fan tant de goig, amb barret cargolat com una orella de vius metàl·lics i la color vermelloso.

Què bonic no fan, ben posadets, en el cistell, damunt una catifa de romanins i espígols!

Amb la punta dels dits esgarrapa la terra encalcant la fillada de rovellonets que, ací i allà, apunten el caparró, talment, fent... piul! piul! ni que fossin pollets d'una llocada que hagués perdut la mare. Apa... menuts, diu-los el boletaire, en arreplegar-los, afanyosament, sense esperar que acabín la creixença.

Quina pruija—no fa?—pensar en el fi que hom donarà als bolets! Hom desitjaria trobar-s'hi tot seguit, per fer-ne la tria.

Els uns, els més rabiosos (com els rovellons) al

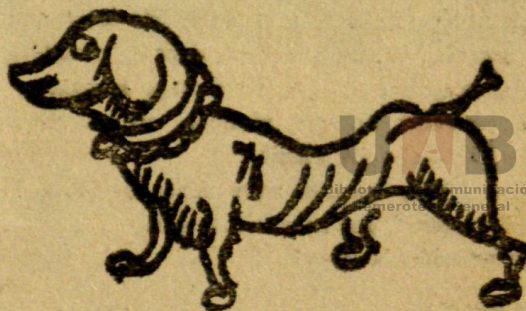
—Fixi's, senyor Canons, quina figuera!
—¡Y cuán llena de hígados està!

foc, ben rostits a la paterrellada; altres, a bocins, ben escaldats i, fer-ne "platillo", (com les llènegues, pinatells i rabassoles); els més petits, com si diguéssim els més innocents, ben enfilats i penjats al sol (com els rovellonets, fredolics i cames de perdiu).

Els bolets han d'ésser punits fortament, per les punxades que costen per trobar-los, relliscades i cops de genolls. Per això, els boletaires d'ofici són sorruts, i tenen paciència; car saben prou que, en arribar l'hora, s'aprofitaran de debò, i els durarà temps.

Val a dir, però, que totes les peripècies dels boletaires poden estalviar-se anant a plaça, comprant un bon cistellet de rovellons triats que, fets a la brasa, flairen a herbes bosquetanes que, us ho dic de veres, tenen tots els gustos. Ves; que he he provat alguna vegada.

FLENDI

LES DARRERES BELLESES

—Jove, jove: si cerca models per als vinents salons de modes, no ens fa res que ens retrati.

Vint homes dins un sala (sense comptar-n'hi dos)

HE de confessar que, davant tot allò que enclou un cert misteri, em sento feble. No hi puc fer més, el cor se me n'hi va. De petit, ja anava, per la Setmana Santa, a veure els "misteris", i, de gran, he seguit fil per randa els "Misterios" que s'han projectat a càl Bolet. Per això, l'altre dia, en saber que es preparava una sessió, em venien ganes de vendre'm l'enteniment per dos cèntims d'aiguarent i anar a formar amb aquella fe, a fer de planter, del que fos.

Veia la sala, amb els fills esclerits fent petar una be-caina i vint homes de cos present. Vint homes, sense comptar-n'hi dos que hi eren en esperit. Vint homes vius —i tan vius!— que s'a'plegaven per fer una sessió d'esperitisme. Van dir-se les paraules de ritual en mig d'un religiós i funerari silenci. La unanimitat, que cadascú portava dintre seu, va desdoblar-se del cos per constituir la unanimitat col·lectiva necessària en aquesta mena de reunions. Un cop posats d'acord tots els cossos presents, el "mèdium" va anunciar la vinguda de l'esperit, el qual no tardà pas gaire a comparèixer i fer-se miques i bocins perquè cadascú portés l'esperit de la reunió.

Pensant-ho solament, m'hi dalia. Havia d'ésser una cosa interessant, havent-hi com hi havia picaplets, menescals, metges, farmàcies, serra-fustes, adroguers, botiguers, pastissers, forners, vinaters, tots els rams, des del de l'aigua al de la Passió.

I encara més, essent-hi representats els famosos germans "siamesos", que no van mai enlloc.

I jo no poder-hi ésser!

Càl Noi-Noi.

TON DEL GAS

CIRIS TRENCATS

—En què s'assembla una candela encesa a una veritat ben encertada?

—En què crema.

—I un companyia de teatre a una perruqueria?

—En què hi ha barbes.

—I "Don Juan Tenorio" a l'ou com balla?

—En què es veu una vegada a l'any.

—I una noia... allò... guapeta, a la lluna en un cove?

—En què n'hi ha molts que la cerquen.

—I un virtuós que es mor a un comerciant que "quiebra"?

—En què se'n va al cel.

Bit

R E S P O N E M

Tafané.—Encara no ens acaba de fer el pes.

A. X.—Aneu a filar, també us direm.

O. Sec.—Per nosaltres seieu tant com vulgueu.

Estirat Bé.—Verdura i podrida... no!

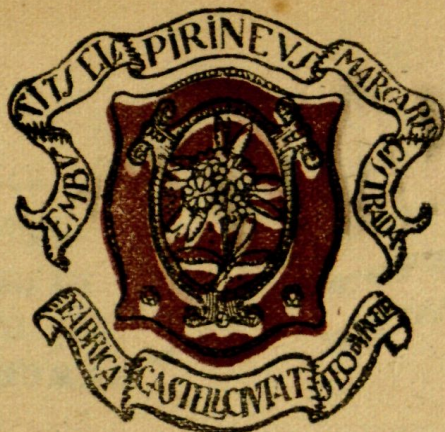
R. M.—Com a dolent quasi podria passar.

Lluró: Porres? a on són? Esten de broma!

Fi-fi: Ja, ja!

Nitus: Arribà tard. Gràcies.

IMP. ALTES.

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1393

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quingles i Escaler

Castellciutat

(Seu d'Urgell)

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643 — BARCELONA Tel. 813-S. P.

Establiments **MARAGALL**

Passeig de Gràcia, 95 — BARCELONA

El número vinent

EL BORINOT

*clourà la Biografia dels llocs
d'estiueig de Catalunya amb*

EL PASSEIG DE GRÀCIA

*i un seguit de "poses"
de gente bien.*

BELLA TERRA

Revista gràfica mensual

52 pàgines, profusió de gravats,
coberta de colors.

Art, literatura, modes, actualitats.

Col·laboració dels millors literats i artistes.

Gran riquesa i sumptuositat de presentació.

Preu: 2'50 pessetes

Subscripció: **6 pessetes** trimestre;
fora, **6'75 pessetes**

♦♦♦ **UAB**

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Redacció
i Administració:

PR. 18, 1^a 1^a
BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINGI
— BARCELONA —

Any II-Núm. 45

2 octubre 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp. a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

— Un altre cabell, Anneta !

— Com canvies, Martinet ! Encara no fa quatre mesos que me'n volies un floc.

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General